

«Capolatell»

La serra de Busa i la vall d'Ora, al Solsonès, són indrets poc coneguts que amaguen històries força interessants. Durant la Guerra del Francès, per exemple, l'esperó del Capolatell, separat de la cinglera de Busa per un profund esvoranc, va servir de presó natural per a soldats napoleònics. No tenien escapatòria possible i es veu que alguns, quan estaven prou desesperats, es llançaven al buit mentre cridaven "mourir á Búsa et resurgir a Paris".

Fa tot just un any, pels volts de Sant Joan, va tenir lloc a Solsona la XVIII Trobada d'Escriptors al Pirineu, aquesta vegada amb l'objectiu de proporcionar, a un grup de lletraferits, una immersió intensiva, de tres dies, en la cultura, el paisatge i la gastronomia d'aquesta comarca central perquè, després, escrivissin una narració que hi estigués ambientada. Doncs ara acaba de sortir publicat el fruit d'aquella experiència, en la qual vaig tenir la sort de participar. El llibre porta el títol inevitable de "Capolatell" (Editorial Fonoll), l'indret que, literàriament, ha donat més joc en la confecció del recull.

"Capolatell" comença amb una narració de l'escriptora basca Yolanda Arrieta, que fa una crònica de la Trobada d'Escriptors, si bé, amb un interessant joc d'ombres, es posa en la pell d'una fornera que hi participa per casualitat. Susanna Barquín ens trasllada a la postguerra i fa, a través del seu protagonista, un exercici de recuperació de la memòria històrica. Vicent Borràs explica el curiós cas de Quico Segura, àlies Solsona, un home d'Algemesí que creia que vivia al Solsonès. Un servidor hi fa una especulació literària, ambientada al segle XV, sobre l'autoria solsonina del "Curial e Güelfa". Pep Coll hi parla del Bernat, un noieta força especial, que diu les veritats filtrades per la seva imaginació. Pau Faner escriu una història que comença com la d'un jove parisenc que vol saber com va morir el seu avi i que, un cop a Solsona, es va carregant de pinzellades oníriques i al·legòriques, amb noies de porcellana, trabucaires, gitanes i un final al capdamunt del Capolatell. L'occità Jan Ganhaire reproduceix el dietari d'un soldat francès que recorre mig Catalunya amb l'exèrcit fins que, a la serra de Busa, fan una troballa esfereïdora. Albert Guiu imagina què passa pel cap d'un soldat que acaba de saltar al buit des del Capolatell. Ferran Rella juga amb la metàfora de la vida vista com un partit de tennis a partir de les reflexions d'una noia australiana que resulta descendent d'una famosa família de carlistes solsonins. Joan Rendé explica una cita cegues a l'hotel Sant Roc, la nit de cap d'any, amb un joc de coincidències i sorpresa final. I, finalment, l'aragonès Miguel Santolaria planteja l'amor del seu protagonista amb la geganta vella de Solsona durant la festa de Corpus.